
KIM HUNDEVADT
PŘELOŽILA MICHAELA WEBEROVÁ
THRILLER
OPERACE
PORCUS

OPERACE
PORCUS

Originally published in Denmark in 2025
Published in Agreement with Politiken Literary Agency 20XX

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Michaela Weberová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8523-0 (pdf)

KIM HUNDEVADT

OPERACE PORCUS

přeložila Michaela Weberová

VENDETA

ČTVRTEK

2. listopadu

1.

Veronica oběma rukama šťouchla Micha do hrudi. Ochotně se svalil na záda do postele a ona se se smíchem překulila na něj.

„Ty můj veliký Dáne," zvolala a obkročmo se na něj posadila. „Vždyť ty mě vůbec neposloucháš. Co tě tak trápí?"

Mich jí odhrnul vlasy žluté jako obilné klasy z obličeje a zahleděl se do jejích zářivě modrých očí. Švédské barvy. Švédský přízvuk.

Neodpověděl, chytil ji za oblé hýždě a stiskl. Veroničina schopnost užívat si života zahrnovala i dobré jídlo a pití, což se jí podepsalo i v pase, ale jak mu jednou s šibalským mrknutím vysvětlila, když si stoupne večer před zrcadlo, chce být radši spokojená než štíhlá. A jemu to vyhovovalo. Vždyť především díky její veselé povaze se v její společnosti cítil tak příjemně.

Ale teď měla Veronica pravdu. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na ten příběh. Měl ho plnou hlavu. V posledních týdnech mu dokonce pronikl i do spaní.

Mich stiskl Veronice hýždě a převalil ji, takže jemně dopadla na záda. Přitiskla ramena k matraci, ztěžka vydechla, zavřela oči a bublavě se rozesmála.

Obrátil se na bok a rozepnul jí kalhoty. Položil jí ruku na břicho, stále ještě trochu opálené od letního slunce, přestože na městě teď jako vlhká deka ležel listopad.

Michovy myšlenky zalétly k jejich prvnímu setkání tehdy v květnu. Oba si každé ráno užívali americano se studeným

mlékem v kavárně poblíž redakce *Morgenbladetu* na Nørreportu, kde pracoval celý svůj dospělý život. Jednoho dne se dali do řeči. Veronica mu prozradila, že vlastní vintage butik v centru města. Na odchodu se ho zeptala, jestli by po pracovní době neměl chuť na drink. Po třech sklenkách a pár tapas Mich navrhl, aby si vzali taxík a zajeli do jeho bytu ve Vesterbro. Nyní přespávali střídavě u něj nebo u ní, tam každý druhý týden, který její dcera trávila u Veroničina bývalého manžela.

Sklouzl Veronice rukou pod pupík a ucítil, že by chtěla. Znovu se zhluboka nadechla, aby připravila tělo na přicházející slast. V tu chvíli ho něco napadlo.

Možná ještě není pozdě naučit se opět milovat.

Mich dávno přestal věřit, že by toho byl ještě schopný. Své manželství dlouhodobě stahoval ke dnu. A byl si bolestně vědom toho, že rozvodem s Albertou zradil Annu, své jediné dítě, která pro něj znamenala víc než kdokoli jiný. V posledních dvou letech měl jen řadu volných vztahů. A neúspěchy v jeho osobním životě nebyly vyvažovány ani úspěchy v práci. Bylo mu sice teprve čtyřicet šest, ale Michovi kolegové v *Morgenbladetu* i jiní lidé z branže už se dávno shodli, že novinářská kariéra Michaela Molla ztroskotala.

Mich dávno tušil, že je jen otázkou času, kdy ho vykopnou z investigativní skupiny, nejprestižnější redakce v novinách. Kam až paměť sahala, nepodařilo se mu odhalit nic významného. Takže mu jistě co nevidět dají na vybranou, jestli chce psát bezvýznamné články o jubilantech do společenské rubriky, nebo dobrovolně přijme odstupné s pár měsíčními platy navíc jako bonus za to, že půjde k čertu.

Nebo to v sobě pořád má? Profesionální hrdost. Chuť bojovat za pravdu a spravedlnost. Schopnost zakousnout se do případu jako teriér a nepustit, dokud těm sviním nedá co proto.

V posledních týdnech v Michovi k jeho vlastnímu překvapení cosi vzplálo. Poprvé od doby, kdy byl mladý a čerstvě po škole, cítil, že v něm hoří oheň. Ten příběh se mu stal posedlostí.

Na základě uniklých dokumentů napsal dva kritické články o Sørenu Poulsenovi, největším chovateli prasat v zemi. V prvním odhalil, že tenhle podnikatel ukryl obrovské jmění v daňovém ráji. Ve druhém článku vynesl na světlo, že Poulsen uzavřel obchod s ruským oligarchou, propojeným se vším možným od korupce až po válečné zločiny.

Chovatel prasat se rozzuřil a tvrdil, že neudělal nic nelegálního, ale vedení novin se postavilo za Micha.

Když Søren Poulsen nečekaně zmizel, zveřejnil Mich ve třetím článku, že chovateli prasat předtím vyhrožoval jeden z poskoků toho Rusa. A v doprovodném komentáři se Mich vyjádřil, že ať už Poulsena potkalo cokoli, může si za to sám. Když si troufl uzavírat obchody se zločinci typu oligarchy Romana Usmanova, muselo mu být jasné, že si zahrává s ohněm.

Tímhle komentářem si vysloužil interní výprask od šéfredaktora, který si text předem nepřečetl, a menší vlnu nenávisti na sociálních sítích. Jak si dovoluje takhle odporně útočit na podnikatele, který se možná stal obětí zločinu?

Mich byl donucen se omluvit. Žádnou lítost však necítil. Osobně byl v hloubi duše přesvědčený, že má pravdu.

Jeho ruka doklouzala až do štěrbiny mezi Veroničinýma nohama. Veronica přerývaně dýchala, zaklonila hlavu a zabořila ji do matrace.

Vtom oba ztuhli. Ticho v bytě narušil krátký, pronikavý, tvrdý zvuk. Zasáhl Micha a sklouzl mu po páteři jako lehký elektrický výboj.

„Co to bylo?“

Veronica se prudce posadila a nechápavě na něj pohlédla.

Pár vteřin bylo ticho. Pak se zvuk ozval znovu.

V té krátké chvilce ticha mu to došlo.

Opřel se rukama o matraci a vstal.

Jakkoli to bylo zvláštní, nemohlo to znamenat nic jiného, než že někdo stojí za dveřmi tady ve třetím patře. Ve tři čtvrtě na dvanáct. V úplně obyčejný čtvrteční večer.

„Zvonek u dveří," vysvětlil.

Přestože to sám řekl, pořád mu to nedocházelo. Zvonek se neozval už nejméně tři roky, od návštěvy dobrovolníka vybírajícího peníze pro Červený kříž, kterého kdosi pustil do domu.

„Fakt?"

Veronica přes sebe přetáhla deku. Vypadala zmateně.

Mich zvedl z hromádky na zemi slipy a tričko a oblékl se. Mezitím uvažoval, kdo by to sakra mohl být.

Vzpomněl si, jak na něj starší paní z patra pod ním jednou v noci zvonila, protože jí do koupelny prosakovala voda z ucpaného odpadu. Že by zas něco takového?

Nebo se stalo něco Anně? Co když se policie dostala do domu a zvoní mu u dveří s informací, že se stalo něco hrozného? Zmocnil se ho neklid. Ať tak či onak, žádné dobré zprávy ho nejspíš nečekají.

„Fakt nemám tušení, kdo by to mohl být," řekl.

Vyhlédl na chodbu kukátkem. Byla tam tma. Dokázal sotva rozeznat zábradlí u schodů. Nikde ani noha. Nedávalo to smysl.

Chvíli stál s rukou na klice. Nějaký pitomý ožrala si spletl dveře. To bude ono. Zatracená práce! Zaleze si zpátky do postele, obejme Veroniku a nechá ruku pokračovat tam, kde přestala.

Udělal dva kroky k ložnici, ale vtom ho něco přimělo zastavit. Zvědavost? Pocit povinnosti? Co když se stalo něco důležitého? Něco vážného? Něco, na co by měl zareagovat.

Mich se otočil a otevřel, stále ještě váhavě, dveře. Vtom uslyšel, jak se o tři patra níž zabouchávají vchodové dveře. Zmáčkl spínač osvětlení. Hned se trochu uklidnil. Pak uviděl na rohožce bílou obálku a zvedl ji. Stálo na ní: *Pro Michaela Molla.*

Veronica si přetáhla přes hlavu černý svetřík, opřela se o zárubeň dveří do ložnice a hleděla na něj, jako by očekávala vysvětlení. Zamával dopisem.

„Nikdo tu není," poznamenal. „Slyšel jsem, jak se dole zabouchly dveře, když vyšel ven. Nebo vyšla. Ale našel jsem tohle."

Mich zašel zpátky do předsíně a zavřel za sebou dveře bytu. Pak obálku otevřel. Byla v ní jediná barevná fotografie. Fotograf zaostřil na detail obličeje, bledšího a vyhublejšího, než si ho Mich vybavoval. Pohled byl bezvýrazný, chyběla v něm ona podmanivá drzost, která spoluvytvářela jeho image. Nebylo však pochyb: Muž na fotce byl Søren Poulsen. Stál před obílenou zdí a zíral přímo do kamery.

„Na zadní straně je něco napsáno," upozornila Veronica.

Mich snímek otočil. Zpráva byla psaná rukou rezavě červeným písmem.

Přijďte za mnou dnes v noci sem:
Serritslevvej 47
7990 Øster Assels
S pozdravem Søren Poulsen

Na chvíli se zamyslel a pak podal fotku Veronice. Dlouho si ji prohlížela.

„Co to sakra má být? Opravdu to napsal on?"

„Nevím," odpověděl Mich. „Možné by to bylo. Ano, i já sám jsem podpořil rozšíření spekulací, že se někdo rozhodl nechat

Poulsena zmizet. Je ovšem klidně možné, že prostě jen utekl. Nebo se někde skrývá, protože mu vyhrožují nebo protože jde jeho podnikání do kytek. A teď by rád vyprávěl svou vlastní verzi."

„Nováři, který o něm psal nejkritičtěji?"

„A proč ne? Na Poulsena by to přesně sedělo."

„Ale proč by ti ji nepověděl hned tady? Když už tu stejně byl. Nebo někoho poslal?"

Mich chvíli mlčel. Pokrčil rameny. „To netuším," odvětil, „ale myslím, že jo."

Pak odešel do ložnice, otevřel skříň a vytáhl složené černé džíny.

„Ty tam chceš jet?"

„Nemůžu dost dobře nejet."

„Ale teď? Vždyť je skoro půlnoc!"

Posadil se na postel a pohlédl na ni.

„Píše se tam, že se máme sejít dnes v noci. Øster Assels leží někde v severním Jutsku. Cesta zabere nejmíň čtyři hodiny, takže než tam dojedu, bude skoro ráno. Je to jedinečný tip, Veroniko. Nemůžu čekat do rána a riskovat, že už tam nebude."

„A nemáš jeho číslo? Nemohl bys mu nejdřív zavolat?"

„Zkusím to později z auta, ale jeho mobil je nedostupný už od chvíle, kdy zmizel."

„Ale mohlo by to být opravdu nebezpečné, Michu. Co když je za tím ten šílený Rus? Søren Poulsen na té fotce nevypadá zrovna nejlíp. Myslím, že bys měl zavolat na policii."

„Proč by si nějaký ruský oligarcha dával tu práci, aby mě chytil do pasti? Kdyby mi ublížil, neměl by z toho žádný prospěch. A já přes dva týdny strávil dohadováním s lidmi od policie, protože jsem jim nechtěl prozradit totožnost svých zdrojů. Takže upřímně řečeno fakt nemám chuť je do toho teď zatahovat. Rozhodně ne, dokud nezjistím, co mi Søren Poulsen chce."

Veronica se zamračila a podívala se na něj.

„Tohle se mi fakt nelíbí," řekla.

Mich vstal a vybral si modrou kostkovanou bavlněnou košili, která visela na krajním ramínku.

„Tohle je největší story, co jsem za posledních dvacet let měl, Veroniko. Leckdo by možná řekl, že jediná pořádná story za celou tu dobu. A já jsem se do toho pořádně zažral. Strašně rád bych zjistil, co za tím vším vězí."

„A co tvoje šéfová? Té taky nic neřekneš?"

„Ale jo, jasně že jo. Zavolám jí z auta."

Veronica přivřela oči.

„Dám na sebe pozor," ujistil ji.

„Slib mi to," vyzvala ho. „A ozvi se, jakmile něco zjistíš a hned jak budeš moct."

„Čestné skautské."

„Vždyť tys nikdy ve skautu nebyl, Michu. Sám jsi mi říkal, žes radši hrál házenou."

„Ve skautu jsem byl týden, ale neosvědčil jsem se při ořezávání klacíků. A tak mi holt zbyla jen ta házená. Slibuju. Na házenkářskou čest."

Poplácala ho.

„Pojedu domů, jen nejdřív ještě uklidím v kuchyni."

Mich hodil do tašky notebook a nabíječku, popadl z háčku koženou bundu a obul si nízké hnědé pohorky. Dal Veronice pusu a otevřel dveře.

„Přijdeš ke mně domů, jestli tu zítra večer už zase budeš?" zeptala se ho.

Otočil se a pohlédl na ni.

„To si piš."

Pak dveře zavřel a seběhl ze schodů.

PÁTEK

3. listopadu

2.

Mich přelétl pohledem po Knudsgade.

Kdy jel naposledy autem? Kde jen zaparkoval?

Popoběhl k Istedgade, otočil se, klusal opačným směrem a rozhlížel se do stran. Proč si sakra nikdy nepamatuje, kde auto nechal?

Pak konečně zahlédl něco, co by mohlo být bílé Hyundai Kona Electric, o sto metrů dál směrem k ulici Vesterbrogade. Zmáčkl tlačítko na klíči a kona na něj zablikala.

Na auto si dosud nezvykl a trochu se za něj i styděl, protože dřív křičíval „auta pryč z města", když si kolegové v redakci stěžovali na vysoké poplatky a na nedostatek parkovacích míst v historickém centru a v přilehlých čtvrtích. Jenomže pak si začal namlouvat, že by své staré rodiče ve Vindstedu, západojutském městečku, kde vyrůstal, navštěvoval častěji, kdyby se nemusel trmácet půl dne ve vlaku a v autobusech. A pak se nechal zlákat bankou na *zelenou autopůjčku* s extra nízkým úrokem.

Tohle hraní se slovy a přikrašlování skutečnosti se mu protivilo. Firmám by se mělo zakázat holedbat se v reklamě tím, že planetu tlačí ke klimatické katastrofě o maličko pomaleji a trošičku méně rázně než konkurence.

Žádné auto přece nikdy nebude *zelené*, přemýšlel. Baterie elektrických aut zatěžují klima a obsahují látky, mimo jiné lithium, jejichž těžba poškozuje životní prostředí. Mich se už dlouho chystal napsal kritický článek o pokrytectví a greenwashingu v marketingu

finančních produktů, ale byl to jeden z nápadů – a jeho šéfredaktorce přišlo, že jich je až příliš –, ze kterých nic nebylo.

Momentálně si vyčítal i to, že se nepostaral, aby byla baterie nabitá. Měl elektřiny podle údaje na palubní desce pouze na třicet šest kilometrů, což stačilo právě tak na dojezd k prvnímu odpočívadlu s nabíjecí stanicí na dálnici. Štvalo ho, že se bude muset nuceně zastavit na kafe takhle brzy, když ho čeká ještě dlouhá noční jízda.

Zadal adresu do mobilu a zjistil, že musí jet na Mors. Přesněji řečeno do jižní části tohoto ostrova v Limfjordu, kde bude jeho cílem osaměle ležící statek. Má před sebou 395 kilometrů, to znamená čtyři hodiny a šest minut jízdy. A navíc přestávky na dobití baterie.

Mich vyjel od obrubníku, zapnul rádio, a zatímco poslouchal končící půlnoční zprávy, opustil Kodaň. Vláda má už zase problémy s koaličními stranami, které směřují každá jinam. Více ochrany klimatu, nižší daně, více blahobytu. To prostě nejde dohromady. Zelení i Svobodní demokraté hrozí, že vládu přestanou podporovat. Začíná se spekulovat, zda premiér Frederik Maltesen ze Strany práce nebude brzy nucen vypsat předčasné volby. Jistě by je už dávno vypsal, pokud by ovšem jako nyní nebylo jasné, že by je prohrál a ztratil poslední zbytek reálné moci, který mu ještě zbývá.

Hlasatel dospěl k předpovědi počasí. Od západu se k Dánsku blíží výběžek nízkého tlaku. Silný déšť a prudký vítr dosahují v nárazech síly vichřice. Řidiči musí počítat s tím, že by most přes Velký Belt mohl být v noci uzavřen. Policie doporučuje nevyjíždět autem, pokud to není nezbytně nutné.

Mich zrychlil v naději, že dojede k mostu dřív, než ho zavřou. Kona dokáže jet bez problémů stopadesátikilometrovou rychlostí

a v tomhle nečase se snad nikomu nebude chtít vylézat ven a kontrolovat povolenou rychlost, ne?

Měl by zavolat šéfové, ale Pernille Hvidová byla ten typ, co vám klidně pošle e-mail v půl šesté ráno. Takže už jistě dávno šla spát a nebyl důvod ji budit esemeskou, když Mich bude vědět něco víc teprve za pár hodin. Pokud se ukáže, že to celé byla kachna, může být za svítání zase doma a jít do práce, aniž by musel něco vysvětlovat.

Navíc by riskoval, že ho šéfová vyzve, aby věc předal policii a zůstal v Kodani. Mich zastával názor, že se člověk nikdy nemá ptát na to, na co nechce dostat odpověď. Rozhodl se, že jí zavolá později.

Na odpočívadle v Karlslunde připojil kabel rychlonabíječky do zásuvky na autě a lehl si na zadní sedadlo. Aby zabil čas, našel si podcast, kde dva samozvaní všeználci kriticky rozebírali aktuální kauzy, většinou aniž by je tížily nějaké hlubší vědomosti o tématech, která rozebírali. Kolega Micha upozornil, že v nejnovějším dílu podcastu se v diskusi o případu Sørena Poulsena zmínili i o něm a jeho článku. Mich podobné podcasty nesnášel a byl rozhodnutý se tím nezabývat. Jenomže tahle noc bude dlouhá. A tak tomu dá šanci.

Autoři podcastu začali krátkým shrnutím, přestože asi nebylo moc Dánů, kteří by případ neznali, minimálně v hrubých obrysech:

Před třemi týdny beze stopy zmizel Søren Poulsen, největší dánský chovatel prasat, což vzbudilo v médiích obrovský rozruch. Poulsen vlastnil řadu velkých prasečích farem v Jutsku a coby předseda zemědělské zájmové organizace byl známý jako výrazný diskutér ve veřejné debatě. Zastával se zemědělství a činil tak s podmanivým šarmem. Často se mu dařilo odrážet útoky na svoji branži tím, že zesměšňoval Kodaňany, jejich neznalost reálného

života na venkově a jejich pokrytectví, kdy se bijí za blaho krav a prasat, a přitom se cpou mletým masem koupeným ve slevě.

Jeden z autorů, herec s máslově blond vlasy, se zmínil, že Søren Poulsen je známý i svými blízkými vztahy s vysoce postavenými politiky. Seděl vždycky v porotě, když nějaký ekonomický magazín vyhlašoval sto nejvlivnějších Dánů roku, a v průběhu let byl mnohokrát kandidátem na ministra ve střídajících se občanských vládách.

Druhý autor podcastu, známý komik, dodal další úhel pohledu, o kterém se s chutí rozepisoval bulvární tisk a který letmo zmiňovaly i seriózní noviny: Søren Poulsen se před několika lety rozvedl a poté se oženil s Katjou Bechovou, bývalou televizní moderátorkou zpráv a dalších pořadů, která se nedlouho předtím stala vedoucí oddělení komunikace v Dánském zemědělském svazu.

Noční můra televizní hvězdy: Manžel zmizel, citoval komik první stránku největšího dánského týdeníku.

Záhadné zmizení se dobře prodávalo. V neposlední řadě proto, že manželka – a právě ona oznámila policii, že se manžel předchozího večera nevrátil do jejich panského sídla na jižním Sjællandu – byla jednou z nejpopulárnějších dánských celebrit.

Mich si uvědomil, že má stále ještě nepříjemný pocit pokaždé, když zaslechne její jméno nebo zahlédne její tvář v médiích. Což se bohužel stávalo docela často, jelikož její kariéra záhy nabrala spád. V tom pocitu toho bylo víc, včetně studu nad ponižováním, se kterým se musel smiřovat, když spolu kdysi chodili. A byla v něm i čiročirá nenávist ke Katje Bechové.

Byl to snad právě tenhle pocit, který ho přiměl pátrat v uniklých materiálech po jménu Sørena Poulsena? Poháněl ho něco tak primitivního jako touha pomstít se Katje tím, že zasáhne jejího muže?

Mich tuhle myšlenku zahnal. S baterií auta nabitou na osmdesát procent vyjel zpátky na dálnici. Rozfoukalo se, vítr cloumal vozem a na přední sklo dopadly první kapky deště. Přepnul podcast do reproduktorů v autě a zesílil zvuk.

„Pozice Sørena Poulsena však byla značně nahnutá už několik týdnů před jeho zmizením. Už tehdy ho totiž deník *Morgenbladet* dával do souvislosti s investicemi v daňovém ráji," připomínal blonďák.

A následně posluchačům vysvětlil, že *Morgenbladet* je součástí mezinárodní skupiny médií z třiceti čtyř zemí, která získala přístup k dosud největšímu úniku informací, jaký svět kdy viděl. ParadiseLeak, jak se mu přezdívalo, obsahoval dvacet tři milionů dokumentů z advokátní kanceláře, která pomáhala firmám i zámožným jednotlivcům v naprosté tajnosti založit a provozovat společnosti na Seychelách.

Morgenbladet nejprve uveřejnil na první stránce článek o známém levicovém politikovi, který si uklidil balík akcií jedné švédské zbrojovky do utajené firmy na Seychelách. A o týden později přišla řada na velkochovatele prasat. Novinářům se v myriádách dokumentů podařilo najít zápisy ze schůzí představenstva a účetní záznamy společnosti Danevang Inc., kterou Poulsen vlastnil a která řadu let investovala do tří ruských velkochovů s roční produkcí čtvrt milionu prasat.

Nejpikantnější ovšem bylo, že Danevang tyhle ruské farmy prodal za osmdesát šest milionů dánských korun Zenitu, další krycí společnosti, kterou údajně přes řadu bílých koní kontroluje oligarcha Roman Usmanov. Usmanov kdysi založil v Petrohradě klub juda s jistým Vladimirem Putinem a od té doby se s ním přátelil, což mu v byznysu skýtalo skvělé možnosti. Podle kritiků byl až po uši zapletený do korupce a praní špinavých peněz a nechvalně proslulý finanční podporou takzvané brigády Orel,

soukromé armády, za kterou se táhla ohyzdná stopa válečných zločinů v Africe, Sýrii i na Ukrajině. Z těchto důvodů byl Usmanov zařazen na sankční listinu Evropské unie.

„Tady bychom se měli na chvíli zastavit," upozornil komik. „Přišel *Morgenbladet* s konkrétním důkazem toho, že Poulsen jednal nezákonně?"

„Ne," odpověděl blonďák. „A přesně to také Poulsen zdůraznil v krátkém písemném vyjádření předtím, než zmizel. Vysvětlil, že nevěděl, že Zenit kontroluje Usmanov, a zdůraznil, že vlastnit firmu na Seychelách není protiprávní. Ani finanční úřad ho zatím neobvinil, že by podvedl dánský stát."

Znovu se ozval komik:

„A tady se nám to začíná dramatizovat: Jednoho večera v půlce října Søren Poulsen odešel po skončení schůzky o budoucnosti zemědělství uskutečněné v Axelborgu v Kodani. Zachytila ho bezpečnostní kamera v podzemních garážích, jak nasedá do svého bentleye. Do honosného sídla na jižním Sjællandu však už nedorazil. Následujícího rána Katja Bechová ohlásila na policii, že ho pohřešuje."

„A v neděli jsme si mohli v *Morgenbladetu* přečíst, že jeden z nastrčených oligarchových mužů, jistý Boris Gromov, poslal vedení Poulsenovy firmy Danevang výhrůžný dopis. Píše v něm, že se ve velkochovech vyskytly závažné problémy, které se prodávající pokusil utajit a které znamenají obrovské ztráty. Rusové jsou přesvědčení, že je Poulsen napálil, a požadují finanční kompenzaci," vysvětloval světlovlasý moderátor a pak přečetl ústřední část dopisu nahlas: „Jménem celé investorské skupiny vás varuji, že pokud byste nevyhověli našim požadavkům, mohlo by to pro vás mít závažné následky, a to i zcela osobního charakteru."

„Nikdo samozřejmě neví, zda se Søren Poulsen ruského oligarchu a jeho nohsledy opravdu pokusil podvést," upozornil komik. „Ale pokud ano, není těžké si představit, že se v brigádě Orel snadnou najdou ochotní dobrovolníci, kteří by tyto výhrůžky proměnili ve skutečnost. Brigáda je známá tím, že své muže rekrutuje mezi zloději a vrahy v ruských vězeních. Ale smí si vůbec někdo dovolit napsat něco takového ve chvíli, kdy je Poulsen neznámo kde a jeho rodina ve zranitelné situaci? A otisknout komentář, jehož autor hází na Sørena Poulsena špínu a píše, že pokud utrží nějaké škrábance, je to jen jeho vina?"

„Ne, to by si asi dovolit neměl, jak se také vyjádřila Poulsenova žena. Viděls ji v mediálním magazínu? Katja Bechová byla rozpálená do běla. Jak si *Morgenbladet* může dovolit špinit počestného podnikatele? Stal se z něj snad bulvární plátek? S šéfredaktorkou, kterou tam noviny vyslaly, aby obhájily svou pozici, Bechová parádně zamávala."

„To je pravda, a to přitom Pernille Hvidová umí být pěkně tvrdá, ale tady se zřejmě jen omluvila za ten komentář. Novinář, který ho napsal, Michael Moll, není žádná superstar, přestože pracuje v druhých největších novinách v zemi. Katja Bechová nezapomněla zmínit, že má na svém kontě několik trapasů, kdy byl donucen své články dementovat."

Mich praštil rukou do volantu a přejel prstem po obrazovce, aby se podcastu zbavil. Našel si raději playlist, na kterém měl indie rock a grunge z devadesátých let. První písničkou byla „Territorial Pissings" od Nirvany a on nastavil hlasitost na maximum. *Gotta find a way, I'd better wait. Just because you're paranoid, don't mean they're not after you.*

Skrz déšť matně viděl pylony mostu přes Velký Belt. Snad ho ještě nezavřeli. Vítr zesílil, sevřel volant pevněji, aby ho to

nesfouklo do příkopu. Ať už mu tu fotografii sakra položil na rohožku kdokoli a z jakéhokoli důvodu, měl silný pocit, že tahle cesta přinese něco dobrého. Perfektní story. Comeback. S Nirvanou hrající na plné pecky si pomyslel:

Zítra všem těm debilům zavřu hubu.

3.

Ve tři čtvrtě na pět vjel Mich za tuhle noc už na čtvrtý most.

Déšť bičoval mokrý asfalt lesknoucí se v záři mostních lamp. Mich měl napjatá ramena a pevně svíral volant.

Poté, co v tom vichru překonal Velký Belt, Malý Belt a fjord u Vejle, zamířil šikmo přes Jutský poloostrov a na sklonku noci dorazil k Sallingsundskému mostu spojujícímu Salling s Morsem.

Michovi se líbila představa, jak mosty zemi propojují. Ty povedené kromě toho, že plní lidskou potřebu dostat se rychleji z bodu A do bodu B, nabízejí i něco navíc. Přinášejí estetický požitek a jsou zdrojem, zejména pro starší generaci, národní hrdosti na to, co inženýři dokážou. Při nárazech větru o síle vichřice mu však připadalo riskantní, skoro až hazardérské, rozjet se do toho prázdna nad průlivem, kde vichru nestojí nic v cestě.

Za poslední čtvrthodinu ho ani jedinkrát neoslnila světla protijedoucího auta. V lehkém návalu paniky si uvědomil, že pokud by to konu sfouklo přes zábradlí, dopadl by do vody, klesl ke dnu a nikdo by si toho nevšiml. A jeho tělo by možná nikdy nenašli.

Až když sjel zase na pevnou zem a odbočil na první křižovatce z hlavní silnice, napětí v ramenou povolilo a přestal svírat volant tak pevně.

Zamířil na jih a projížděl slalomem mezi ulámanými větvemi. Silnice teď vedla lesem, takže ho před větrem alespoň trochu chránily stromy. Jedna vesnice, kterou projížděl, mu přišla povědomá a vzpomněl si, že na tomhle ostrově už kdysi byl. Dopočítal se,

že to bylo někdy na konci nultých let. Chystal tehdy sérii článků o podvodech s opuštěnými domy.

Šlo o to, že Mors, stejně jako další oblasti lehce posměšně nazývané „dánské periferie", trpěl vylidňováním. O domy po lidech, kteří se odstěhovali, odešli do domova důchodců nebo zemřeli, neměl nikdo zájem. Dostaly se do aukce a za pár šupů je koupili spekulanti, kteří je buď za nehorázně vysoké ceny pronajímali rodinám v nouzi, nebo je prostě nechávali prázdné.

Mich přišel na to, že některé z takových neobydlených ruin jsou přeprodávány v uzavřeném kruhu propojených společností za neustále se zvyšující cenu. Podvodníci investory a banky lákali ke koupi podílů na těchto nemovitostech, které ovšem byly bezcenné. Ne že by Mich cítil sebemenší soucit s těmi bankami. Mohly si za to samy, jestliže z čiré nenažranosti půjčovaly peníze napravo nalevo, aniž by si ověřily jejich krytí. Ale rozčilovalo ho, že spekulanti zneužívají zranitelné a sociálně slabé. A ničí vesnice a regiony, které už tak mají svých problémů dost.

Pár politiků z posledních řad v parlamentu mu slíbilo, že se na to podívají. Ale ve skutečnosti Michův článek neměl reálný dopad.

O půl roku později odhalili dva novináři z deníku *Dagens Nyheder* síť spekulantů, kteří používali podobnou metodu. Nemovitosti se prodávaly za závratně vysoké ceny nenažraným bankám, které neměly tušení, do čeho sypou peníze. Žurnalisté se na rozdíl od Micha do tématu zakousli a nepustili, dokud nebylo jasné, že jde o podvod gigantických rozměrů. Když se ten domek z karet nakonec zhroutil, řada bank zkrachovala, což vyvolalo nevídanou ekonomickou krizi.

Oba novináři obdrželi Cavlingovu cenu, nejvyšší dánské novinářské ocenění, a nikdo si ani nevzpomněl, že tyhle podvody jako první vypátral a psal o nich Mich.

Dosud si pamatoval pocit z toho, jak objížděl po morských silničkách ony předlužené domy duchů, vcházel nezamčenými dveřmi a nacházel zoufalé zbytky roztříštěných životů – proděravělý nábytek, flekaté koberce, špinavé záchody, kuchyně s páchnoucími zbytky jídel, prach, pavučiny, myšince. Jeden deprimující obrázek se mu zvlášť otiskl do paměti: dětská panenka, které zbyla jen jedna ručička a cáry šatiček, ležela pohozená v rohu a zírala na něj prázdným pohledem.

Po čtvrthodině jízdy zastavil u polní cesty odbočující doprava. Aplikace ho informovala, že mu do cíle zbývá necelých čtyři sta metrů.

Pátral ve tmě po známkách života. Zdálo se mu, že zastavil v prohlubni krajiny vzniklé v době ledové, obklopené mírnými kopečky morén, takže není vidět dál než pár set metrů. Hliněnou cestu obklopovalo křoví a na mapě to vypadalo, že statek, ke kterému celou noc směřuje, je skrytý za stromy.

Mich se opřel na sedadle a zavřel oči. Najednou si uvědomil sám sebe. Zrychlený tep. Stres v krvi. Strach z toho, co ho za křovím čeká. Do čeho se to sakra pustil? Proč se radši neotočí? Proč se na Sørena Poulsena nevykašle a nevrátí se přes všechny ty mosty do Kodaně? Nikdo by se nedozvěděl, že z toho vycouval. Jedině Veronica. A ta by mu to schválila. Na druhou stranu přece nejel v nejhorším počasí tohohle roku přes celé Dánsko jen proto, aby si to na poslední chvíli rozmyslel, no ne?

Mich se zhluboka nadechl a ztěžka vydechl. Pak odbočil na polní cestu, kterou déšť proměnil ve slizké bahno.

Autu podkluzovala kola a sklouzávalo ze strany na stranu. Snažil se jet plynule, aby nad vozem neztratil kontrolu a nezůstal v blátě trčet. Za širokou zatáčkou doleva zastavil na plácku pokrytém oblázky prorostlými trávou.

Obytné stavení bylo temné. Po zdech se plazil plevel. Omítka opadávala. Několik skel v oknech bylo prasklých. Panovala tu svíravá prázdnota.

Michovi se udělalo nevolno. Srdce mu bušilo pod hrudní kostí. Zacouval a stočil auto tak, aby přední světla ozařovala dům. Stěrače s vrzáním stíraly kapky vody z čelního skla a Mich přivřel oči, aby lépe viděl ven. Žádné známky života. Jenom šlehající déšť a vítr cloumající korunami stromů.

Mich pohlédl do zpětného zrcátka. Všude tma. Silou vůle potlačil nutkání ubezpečit se, že dveře auta jsou zavřené. Zauvažoval, jestli by nestačilo chvíli tu jen posedět s puštěným motorem, a pokud by se nikdo neobjevil, zase odjet.

Potom se přinutil uvažovat racionálně. Proč by ho měl někdo lákat do léčky? Nedávalo to smysl.

Vypnul motor, rozsvítil baterku na mobilu, vystoupil a zaposlouchal se. Šumění listí. Déšť dopadající na eternit na střeše. Přešel po kluzkých kamenech a posvítil si oknem dovnitř. Pokoj byl prázdný. Otevřenými dveřmi bylo vidět do kuchyně, ze které bylo očividně také všechno odstraněno.

Mich vzal za kliku. Dveře se nezvučně otevřely. Přivítal ho zatuchlý, zemitý vzduch. Zastavil se a znovu se zaposlouchal. Pak vešel do chodbičky se ztrouchnivělou rohožkou, posvítil si doleva i doprava, ale světlo dopadlo jen na holé bílé zdi.

Ve dveřích do pokoje narazil na pavučinu, která se mu hned přilepila na obličej a na vlasy. To nejhorší se mu podařilo setřít. Ještě jednou nahlédl do kuchyně a pak prošel do pokojíku za ní. Poslední obyvatelé, ať už to byl kdokoli, odsud před odstěhováním všechno odstranili. Nezůstal tu ani útržek papíru.

Z chodby vedly rozvrzané schody do patra, kde si postupně posvítil do tří nevelkých pokojů. Zkroucená tapeta a pár

hřebíků ve stěnách, to byly jediné stopy po lidech, kteří tu kdysi bydleli. Napadlo ho, jestli nezadal špatně adresu, i když dobře věděl, že ne.

Když vyšel na dvůr, schoval se před deštěm pod stříšku. Zvažoval, co má dělat. Musí přece existovat nějaké vysvětlení, ne? Nějaký důvod, proč měl jet až sem na Mors.

Pak si všiml, že vlevo od domu stojí kůlna a vpravo stáj. Mich si vybral kůlnu, jejíž dveře byly pootevřené. Opatrně je otevřel úplně. V rohu stálo staromódní černé pánské kolo, zaprášené a s prázdnými pneumatikami. Na ponku se povalovalo nářadí. Na stěně visela zrezlá pilka s oranžovým držadlem. Jinak nic.

Přešel dvůr a zatáhl za vrata vedoucí do stáje. Překvapivě lehce odjela stranou. Do nosu ho uhodil odporný žluklý zápach. Pach moči. A výkalů. Stáhl se mu žaludek, sotva se ubránil zvracení a vyklopýtal pozadu ven do deště. Zhluboka se nadechl vlhkého nočního vzduchu, chvíli stál v předklonu s rukama opřenýma o kolena a sbíral síly na návrat dovnitř.

Ve světle baterky v mobilu uviděl jakousi kovovou klec. Mich vyrostl v západojutském městečku a rodiče mnoha jeho kamarádů byli sedláci z okolí, takže hned věděl, co to je: box na prasnice, kde jsou zafixované mezi kovovými příčkami a po valnou část svého ubohého života se nemůžou obrátit ani přetočit.

Box byl prázdný, ale jak se k němu blížil, zápach sílil. Hromádka uvnitř rozhodně nepocházela od prasete. Vypadala jako lidský výkal. A stejně tak páchla.

Průchod kolem ní vedl do centrální části stáje. Mich přivřel oči, ale nic neviděl. Pomalu přivykl tmě a začal rozeznávat silné lano visící ze stropního trámu. Na jeho konci se v průvanu od otevřené brány pohupovalo tělo.

„Proboha," pomyslel si, „ať je to zvíře."

Když udělal pár kroků vpřed, pochopil, že jeho modlitba nebyla vyslyšena.

Provaz byl omotán kolem bílé chlupaté nohy. Pod ní se kývalo tělo a kulatá hlava. Druhá noha groteskně trčela do strany.

Mich posvítil baterkou nahoru na trám a pak sjel paprskem dolů po laně přes nohu, trup, natažené paže a kostnaté prsty až k podlaze s krvavými vzory na betonu.

Visel před ním nahý muž středního věku. Záhyby kůže mu klesly na břicho. Penis byl skrytý v krvavém houští chlupů.

Na záda tomu muži někdo připevnil lepicí páskou kus kartonu, na kterém bylo rudými tiskacími písmeny napsáno následující poselství:

ZDE VISÍ SØREN POULSEN.

VINEN MRZAČENÍM, MUČENÍM A ZAVRAŽDĚNÍM
NĚKOLIKA SET MILIONŮ PRASAT V DÁNSKU A RUSKU.

NYNÍ SE MU DOSTALO STEJNÉHO ZACHÁZENÍ.
BYL VYKASTROVÁN BEZ UMRTVENÍ, POTETOVÁN
KLADIVEM A ZMLÁCEN ŽELEZNOU TYČÍ.

TŘI TÝDNY BYL ZNEHYBNĚNÝ V BOXU,
KDE LEŽEL VE VLASTNÍ MOČI A VÝKALECH.

VE ČTVRTEK 2. LISTOPADU VE 22 HODIN BYL
OMRÁČEN POMOCÍ CO_2, PŘIČEMŽ HYPERVENTILOVAL
A KŘIČEL V PANICE A SMRTELNÉ ÚZKOSTI.
VE 22.05 BYL POVĚŠEN A PODŘÍZNUT.

SØREN POULSEN ZEMŘEL JAKO PRASE.

4.

Chris zabočila vypůjčeným Nissanem Qashqai na polní cestu vedoucí k číslu 47 na ulici Serritslevvej. Zastavila, vytáhla z kapsičky v kabelce gumičku a stáhla si hnědočervené vlasy do culíku. Pohlédla do zrcátka. Pak zvedla nohu z brzdy.

Bylo uprostřed dopoledne a počasí se po větrné noci vyčasilo. Cesta byla blátivá a pokrytá čerstvými stopami pneumatik aut, která po ní klikatě projížděla mezi keři.

Chris byla už na mnoha místech činu, když pracovala jako vyšetřovatelka na oddělení kriminální policie v Kodani, a o něco méně jich viděla poté, co se před pár lety nechala nalákat do tajné služby PET. Přesto však pokaždé, když se přiblížila k místu, kde někoho zabili, pocítila nával adrenalinu. Nestala se z toho rutina. Všechny smysly měla zbystřené. Věděla, že počáteční hodiny vyšetřování bývají rozhodující.

Chris zvedla pravou ruku z volantu a vysrkla poslední lok kávy, kterou si koupila na benzince. Byla vlažná a hořká, skoro nepitelná, ale po tříhodinové jízdě prostě potřebuje kofein.

Budík ji jako obvykle vzbudil v šest v jejím bytě blízko Amager Strandu. Právě byla uprostřed pravidelného ranního cvičení – série cviků zaměřených na posilování a pružnost –, když jí zazvonil mobil. Volal jí Mads Funch, tajemník a kariérní právník s bledým obličejem a mastnými napomádovanými vlasy, který byl před několika měsíci jmenován dosud nejmladším ředitelem PET. Šuškalo se, že především díky tomu, že je dobře zapsán

u ministryně spravedlnosti a jejího náměstka, kteří spoléhají na jeho loajalitu.

Funch mluvil v krátkých, úsečných větách. Krátce po páté hodině ranní objevil novinář z *Morgenbladetu* tělo mrtvého muže, s největší pravděpodobností Sørena Poulsena. Místo nálezu je osaměle stojící zpustlý statek na ostrově Mors. K vraždě chovatele prasat se přihlásili radikální aktivisté bojující za práva zvířat z dosud neznámé skupiny. S největší pravděpodobností se tedy jedná o teroristický čin podle paragrafu 114 trestního zákoníku. To poslední Funch pronesl s určitým nádechem potěšení v hlase.

První policisté z místního oddělení už byli na místě. Vyšetřovatelé ze severojutské policie jsou ve velkém počtu na cestě z Aalborgu. Byli přivoláni kriminalističtí technici z Fredericie a z Aarhusu. Mads Funch požádal Chris, aby se pekelně rychle dostavila na letiště, nasedla na ranní letadlo do Karupu, půjčila si auto a nejkratší cestou se rozjela na Mors.

„Zavolej mi, jakmile dorazíš a zorientuješ se," vyzval ji Funch. „Tohle je veliké. Obrovské. Musíme na to jít pěkně zostra. Ukázat, co umíme."

Chris nesnášela, když s ní jednal povýšeně, a přistihla se, jak jí chybí její bývalý šéf Poul Erlandsen, který sice býval nerudný, ale dokázal si zachovat rozvahu a klid i v těch nejvypjatějších situacích. Erlandsen sice uměl skvěle vést vyšetřování, jenomže neuměl podkuřovat aktuálnímu ministrovi nebo ministryni a dodávat správně politicky zabarvené analýzy. Proto ho diskrétně odstavili ze služby ve věku pouhých jedenašedesáti let a nahradili ho Funchem, který byl podle Chris nedospělým kravaťákem. A její respekt k němu nijak nezvýšilo, že byl očividně typem člověka, kterého dostává do extáze, že získal svůj první velký případ s nálepkou terorismu.

Na druhou stranu byla ráda, že zavolal jako první právě jí a vyslal ji do terénu jako spojovací důstojnici. To jí bylo mnohem víc po chuti než nudné dny v kanceláři a bezvýznamné schůzky, které k práci v tajné službě bohužel také patřily.

Chris se naklonila ke svému manželovi. Alexander spal a těžce oddychoval. Zvedla peřinu a pohladila ho po drobném muzikantském těle, které tak zbožňovala. Pootevřel oči a spokojeně vzdechl. Pak bez dalšího vysvětlování odjela. Byli už zvyklí, že mu nesmí o své práci sdělovat nic konkrétního.

Teď vklínila nissan mezi mirabelku s uschlými listy a jednu z dodávek, protože na dvoře stálo už pět aut. Skopla z nohou módní tenisky a vytáhla z igelitky ochozené pohorky. Vystoupila do bláta a pokývnutím se pozdravila s kriminalistickým technikem oblečeným do ochranné kombinézy, který si šel pro něco do dodávky.

„Christiane Mielckeová z PET," představila se. „Nevíte, kde je Troels Skovbo?"

Technik ukázal na vysokého hubeného muže, kterého Chris tipovala na čerstvého padesátníka. Policejní komisař, hlavní vyšetřovatel vražd u severojutské policie, stál před vraty do stáje a mluvil s trochu mladším kolegou. Tedy „mluvil" asi nebylo úplně to správné slovo. Skovbo ho spíš sáhodlouze poučoval a rozčileně se zamračil, když ho přerušila.

„K vašim službám," ozval se s předstíranou přátelskostí, když se Chris představil. „A tohle je policejní asistent Lars Bonnerup. Právě jsme se bavili o tom, že je kurňa fakt hrůza, když někoho takhle bestiálně zabijí jen proto, že provozoval legální živnost. Předpokládám, že už se k vám doneslo, co bylo napsáno na té ceduli?"

Chris přikývla.

„Identifikovali jste už mrtvolu?" zeptala se.

Troels Skovbo nadzvedl obočí.

„Nedopravili jsme sem vrtulníkem vdovu nebo jeho syna, pokud se ptáte na tohle. Určitě si ho budou moct prohlédnout později, ale tam uvnitř je opravdu Søren Poulsen, na to vemte jed. Není tak úplně neznámý. A dokonce tady už máme i televizi."

Chris se rozhodla jeho nepřátelský tón nebrat na vědomí.

„Nějaké stopy?"

„Skoro nic. Ať už toho chudáka Poulsena věznil a mučil kdokoli, moc dlouho tu nepobyl. To si troufám tvrdit. Technici jsou si dost jistí, že se tu všude producíroval jenom ten novinář, co ho našel, jinak sem nikdo nepáchnul celé roky. Teď se snaží shromáždit co nejvíc z té stáje. Zatím toho zrovna moc není."

„A nenajdou asi ani moc otisků pneumatik auta, kterým sem pachatelé přijeli," poznamenala Chris.

Troels Skovbo na ni zmateně pohlédl.

„Zdá se, že si na té příjezdové cestě někdo uspořádal severojutské mistrovství v rally," dodala Chris.

Lars Bonnerup se ošil. Skovbovi se zablýsklo v očích.

„A jakou máte teorii?" zeptala se Chris, když viděla, že její slova měla kýžený účinek.

Skovbo se rychle vzpamatoval.

„Jsem si celkem jistý, že ti extremisti udělali přesně to, co tvrdí," odpověděl. „Zabili Sørena Poulsena stejně, jak se podřezávají prasata. Naštěstí pro něj se prasata předtím vždycky uspí. Když vám nafoukají do plic kysličník uhličitý, není to určitě nic příjemného, ale lepší, než aby ho podřízli při plném vědomí."

„A Michael Moll?"

„Vyslechli jsme ho. Ale moc nám toho nepověděl. Tu fotku, co mu položili na rohožku, máme samozřejmě teď v rukou my a postaráme se, aby se na ni podívali odborníci."

„A kde je teď?“

„Odjel před půlhodinou.“

„Cože?“

Chris se zamračila a zadívala se upřeně na Skovboa, aby mu dala jasně najevo své překvapení.

„Michael Moll se v tomhle mírně řečeno podivném případu objevuje znovu a znovu,“ pokračovala, aniž by počkala, až Skovbo svá slova zopakuje. „Před dvěma dny napsal článek, kvůli kterému spousta policistů prověřovala možnost ruského pozadí Poulsenova zmizení, což prozatím – alespoň pokud vím – k žádnému velkému úspěchu nevedlo. A dnes v noci se vydal sem, kde lišky dávají dobrou noc, a našel tu znetvořenou Poulsenovu mrtvolu. Pokud se nemýlím, je Moll momentálně náš nejdůležitější svědek. A to v případu, který i my v PET bereme hodně vážně. To jste si ho tu nemohli nechat alespoň pár hodin, abych si s ním mohla taky promluvit?“

Troels Skovbo na ni mrazivě pohlédl.

„Když teď hned vyrazíte do Kodaně, určitě si s ním ještě stihnete pokecat, než si půjde lehnout.“

Chris mu pohled oplatila.

„Tak vám pěkně děkuju,“ pronesla. „Trochu se tu porozhlédnu.“

Kývnutím hlavy se s oběma rozloučila a vydala se k vratům do stáje v naději, že by jí některý technik mohl půjčit ochranný oblek. Rozhodně se nebude doprošovat Skovboa.

„Kráva jedna. Asi už jí to dlouho nikdo neudělal.“

Chris ztuhla. Netušila, jestli chtěl, aby to slyšela, ale to je koneckonců jedno. Troels Skovbo to řekl. A ona to slyšela.

Otočila se, stoupla si těsně před něj, napřímila se a zabodla do něj pohled.

„Jestli vás máma nenaučila mluvit slušně, pane Skovbo, tak radši držte hubu. Je to jasné?“

Policejní komisař na ni mlčky zíral.

„Je to jasné?“ Chris zvýšila hlas. „Nebo mám nahlásit, že hlavní vyšetřovatel vražd u severojutské policie je hnusné sexistické prase?“

Lars Bonnerup hleděl do polí, jako by tam vůbec nebyl, nebo byl alespoň neviditelný.

Christiane Mielckeová a Troels Skovbo se propalovali pohledy. Chris už tuhle hru nervů hrála mnohokrát. A nikdy neprohrála. Věděla, že i tentokrát vyhraje.

Skovbo kapituloval.

„Je,“ odvětil téměř neslyšně.

„Tady na Morsu tak zatraceně fouká, že vás skoro neslyším. Je to jasné?“

„JE!“ zařval Skovbo, tentokrát přehnaně hlasitě.

„To je lepší. Tak teď už jenom zbývá, abyste se mi omluvil.“

Troels Skovbo sevřel ruce v pěst jako člověk, který musí zapátrat v nejzazších koutech svého nitra, kam dosud nezavítal, aby v sobě našel poslední zbytky sebeovládání, díky kterému nad sebou udrží kontrolu a nepropukne v zuřivý amok.

„Omlouvám se,“ šeptl.

Chris dlouhou vteřinu váhala, jestli to znělo dostatečně přesvědčivě. Pak to nechala plavat.

„Tak je tím celá záležitost uzavřená.“

Otočila se k němu zády a pustila se opět ke stáji, ale rozmyslela si to a vydala se k autu. Otevřela dveře, vklouzla dovnitř a zapadla do sedačky. Čtyřikrát se pomalu zhluboka nadechla, aby stimulovala parasympatický nervový systém, a nakonec zadržela dech, aby zklidnila tep. To vždycky zabralo. Ale teď ne. Zkusila to s dalšími čtyřmi nádechy.

Zatracené svinstvo, pomyslela si. Troels Skovbo je pitomec. Rozhodně si zasloužil, aby ho odkázala do patřičných mezí. Ale

musela ho opravdu takhle usadit přímo před očima jeho podřízeného?

Tohle jejich spolupráci rozhodně neusnadní. Ale třeba ten případ přece jen brzy objasní, i když tu do začátku nemají mnoho stop. Ale kolik aktivistů, kteří se zasazují za práva zvířat, je ochotných kvůli svému poselství zabíjet? Určitě jich nebude moc. A to jí právě vrtalo hlavou. Protože je tu vůbec někdo tak zradikalizovaný, aby ho napadlo něco takového?

Chris odsunula tu myšlenku stranou. Teď potřebuje jednat co nejstřízlivěji. Má před sebou místo činu, které přijela obhlédnout. Visí tam mrtvola, kterou chce vidět na vlastní oči. Zhluboka se nadechla a konečně se jí podařilo nad sebou a nad svým dechem získat vládu. Vystoupila z auta a vydala se do stáje.

5.

Voda ve fjordu byla nehybná a blýskaly se na ní odrazy slunečního světla. Paprsky zalévaly teplou září krajinu po obou stranách mostu přes Sallingsund.

Chris zajela k zábradlí a zastavila, přestože na mostě bylo zakázáno v nouzovém pruhu stát, a vyhledala v mobilu číslo Madse Funcha. Nedokázala odolat, chtěla si během hovoru s šéfem vychutnat výhled a místní policie má jistě momentálně jiné starosti než řidiče, kteří stojí na špatném místě a telefonují.

Pomalu ji minulo auto jedoucí opačným směrem. Starší pán v kostkované čepici na ni vrhl starostlivý pohled. Zamávala mu, zatímco mizel směrem na Mors, ale nebyla si jistá, jestli to viděl.

Potom si vzpomněla, že kdysi viděla v televizi dokument nazvaný *Most sebevrahů*, který pojednával právě o tomhle mostě. Od svého otevření koncem sedmdesátých let, kdy nahradil starý přívoz jezdící z Pinen do Plagen, tedy z Trápení do Potíží, přilákal už mnoho nešťastných obyvatel severního Jutska, kteří se rozhodli ukončit život pádem z výšky šestadvaceti metrů.

Chris nedokázala pochopit, že někoho může vůbec napadnout vzít si život. Ne že by se jí žilo vždycky snadno, to opravdu ne, za těch šestadvacet let zažila smutek, osamění i nešťastnou lásku. Jenomže jako policejní asistentka také nejednou pomáhala vytahovat sebevrahy z vody, sbírat je z kolejí nebo ji volali do bytu zacákaného krví, kde se někdo zastřelil. A až příliš často musela

zvonit u jejich partnerů, sourozenců nebo rodičů a přihlížet, jak se jim život rozpadá na kusy, když jim to s kolegou oznámila.

Chris se považovala za odolnou, ale naprosto chápala, že se kolegové občas zhroutili a podlehli posttraumatickému stresu, když se takové věci za léta nastřádaly. Sama cítila, že se jí takové zážitky někdy usadily v těle na celé měsíce. I pohled na Sørena Poulsena visícího z trámu a sraženou krev na betonové podlaze bude těžké setřást. To jí bylo jasné už teď.

Odjela z místa činu, jakmile technici dokončili většinu práce ve chlévě. Teď je řada na přivolaném soudním lékaři, aby mrtvolu ohledal, ale jeho zprávu si ona i její kolegové z PET můžou přečíst později.

Nebylo proč předpokládat, že by se pachatelé stále zdržovali někde v okolí. Pokud Sørena Poulsena opravdu zabili v deset hodin večer a Michael Moll mrtvolu objevil až o sedm hodin později, měli mezitím dostatek času uprchnout. Chris usoudila, že celkově bude mnohem užitečnější, když co nejdříve sedne zase na letadlo a vrátí se do ústředí PET v Buddinge.

Stáhla okénko, aby do kabiny zavál čerstvý vzduch, a pak zavolala šéfovi.

„Chris!“ zvolal Mads Funch, jako kdyby na její telefonát už dlouho toužebně čekal a byl nadšený, že ji konečně slyší. „No tak povídej, jak je na Morsu?“

Zavrtěla hlavou nad Funchovou žoviálností s vědomím, že ji nevidí, a ignorovala fakt, že ostrov právě nechala za zády.

Všechno nasvědčovalo tomu, že Søren Poulsen byl během těch tří týdnů, které uplynuly od jeho zmizení, zavřený a upoutaný v boxu ve stáji. Měl přístup ke stejnému jadrnému krmivu, které prasata dostávají v dánských chovech, pravděpodobně ječmeni smíchanému se sójovým proteinem, na které – no chápete

to? – neměl zrovna velkou chuť. Hlad ho však pravděpodobně přece jen donutil ho okusit. Kriminalističtí technici každopádně na slámě nalezli zvratky i exkrementy, ale budou to muset ještě potvrdit, nebo vyvrátit soudní lékaři, až ho blíže prohlédnou. Ať tak nebo onak, Poulsen zhubl o spoustu kil.

Počáteční ohledání také potvrdilo, že majitel prasečích farem byl zmlácen tupým předmětem a že mu nařízli šourek a odstranili varlata.

„Nerada bych dělala ukvapené závěry," dodala Chris, „ale během času stráveného na Morsu Søren Poulsen rozhodně nezažil nic pěkného."

Zatímco mu podávala informace, Mads Funch netrpělivě pobrumlával, jako by jí chtěl naznačit, ať nezabíhá do detailů. To jí vyhovovalo.

„Skvělá práce, Chris," pochválil ji. „A teď rychle domů. Sestavili jsme tým, jehož součástí samozřejmě budeš i ty. Potřebujeme přesně takového rázného člověka do terénu. Formálním velitelem bude Skytt, ale jinak to povedu osobně. První schůzka je dnes večer, takže to krásně stihneš."

Lars Skytt byl operativní šéf PET, zkušený chlap, kterého určitě pěkně nakrkne, že mu bude Funch koukat přes rameno. To bude tedy nádhera.

Funch jmenoval dalších osm jmen, mezi nimi i Jespera Holsta, který býval často jejím parťákem, když jako mladá policejní asistentka hlídkovala po Kodani. Věděla, že je stejně jako další tři členové týmu šikovný a zkušený. U posledních tří jmen sotva tušila, o koho jde, protože je Funch přivedl krátce po svém příchodu. Očividně si hodlá postupně sestavit vlastní skupinu.

„A co Skytt a spol. zatím zjistili?" zeptala se.